

Arrest

nr. 218 796 van 25 maart 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROBERT
Saint-Quentinstraat 3
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 december 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 november 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 februari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 maart 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. DESIMPELAERE *loco* advocaat P. ROBERT en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Afghaan te zijn van Pashtu origine, geboren in Sawati, gelegen in het district Surkhrod van de provincie Nangarhar. U stelt bij aankomst in België minderjarig te zijn.

Elk jaar verhuisde u tijdens de warme maanden met uw familie naar het dorp Hussain Khel, gelegen in het district Bagrami van de provincie Kabul. Uw vader werkt als 'hajir' op het Ministerie van Binnenlandse Zaken, hij brengt bijvoorbeeld de papieren van het ene kantoor naar het andere en hij kuist er ook. Uw oudere broer S.A. (...) was werkzaam bij de politie en is nu spoorloos.

U bent ongeveer drie jaar naar school geweest in Kalay Maroof, een dorp gelegen nabij Sawati. Toen u in Hussain Khel verbleef, hebt u vier jaar lang telkens gedurende drie maanden Engelse les gevolgd in Kabul. In Sawati hield u zich bezig met de koe en acht schapen die jullie thuis hadden. Uw vader kwam iedere donderdagavond naar huis van zijn werk omdat hij de vrijdag vrij had. Op een avond werd hij in

het dorp tegengehouden door enkele talibs. Ze zeiden dat hij moest stoppen met werken voor de regering. Een week later kwam uw vader opnieuw naar huis en werd hij andermaal door de Taliban tegengehouden. Daarop heeft hij dan klacht ingediend bij het district. Vijf dagen later hoorde u van uw moeder dat de Taliban naar jullie huis gekomen waren. U was op dat moment bij uw oom in het naburige dorp Kalay Maroof. Toen de Taliban die avond aanklopten, deed uw oudste broer de deur open en sindsdien is hij verdwenen. Toen u de dag nadien thuis kwam, vertelde uw moeder u wat er gebeurd was en u belde naar uw vader in Kabul om te zeggen dat uw broer spoorloos was. Een week later hebben de Taliban uw vader opgebeld en gezegd dat zijn zoon in hun handen was en daarop heeft uw vader klacht ingediend bij het Ministerie van Binnenlandse Zaken. Sinds de verdwijning van uw broer verbleef u 's avonds bij uw oom in het naburige dorp Kalay Maroof en overdag ging u naar huis.

Ongeveer een maand later, in djedi 1389 (22 december 2010 – 20 januari 2011) hebt u Afghanistan verlaten en op 23 maart 2011 hebt u asiel aangevraagd bij de bevoegde Belgische instanties.

Op 27 maart 2012 nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U tekende beroep aan en op 17 juli 2012 werd ook in de beroepsprocedure door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in arrest nr. 84.809 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Er werd geen geloof gehecht aan de problemen die u met de Taliban zou hebben gekend.

Op 24 oktober 2012 diende u een tweede asielaanvraag in. U baseerde zich op een nieuwe ontwikkeling in uw asielrelaas, namelijk dat uw jongere broer is omgekomen bij een gerichte aanslag van de Taliban en dat uw vader na de begrafenis van uw broer ontvoerd werd. Na deze gebeurtenissen volgde er bovendien een brief van de Taliban waarin stond dat u zich bij hen moest aandienen. Ter ondersteuning van uw tweede asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: een familiefoto, een foto van een dode man, een brief van de Taliban, een krantenartikel en een envelop. Op 3 mei 2013 nam het CGVS een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. In haar arrest van 22 oktober 2013 nam de RvV een gelijkaardige beslissing. U diende geen cassatieberoep in.

Nadat u het antwoord ontving van uw tweede asielaanvraag, reisde u via Frankrijk naar Italië, waar u asiel aanvroeg. Men nam uw vingerafdrukken (op 6 maart 2014) en een interview van u af, waarop men u zei dat u moest terugkomen. Indien uw naam zou terechtkomen op een lijst die voor het opvangcentrum ophing, zou u onderdak krijgen. U verbleef vier à zes maanden in een park voor dit opvangcentrum, maar besloot dan Italië te verlaten.

U reisde naar Calais, waar u twee maanden verbleef vooraleer u de oversteek naar het Verenigd Koninkrijk maakte. Omdat u een illegale oversteek maakte, sloten de Britse autoriteiten u op in de gevangenis. U diende ook daar een asielaanvraag in, maar werd na vier maanden gerepatrieerd naar Italië. U besloot om terug te keren naar België en zette onmiddellijk uw terugreis in vanuit Italië. Eenmaal aangekomen in België, verbleef u enkele dagen in het park voor de DVZ vooraleer u op 3 juli 2015 een derde keer asiel aanvroeg. U herhaalt de vrees die u uiteenzette doorheen uw eerste asielaanvraag, namelijk dat u vermoord zal worden door de Taliban. Bovendien zou u des te meer een doelwit zijn voor de Taliban en Daesh, omdat u in Europa verbleef en daarom als bekeerling zal worden beschouwd. Daarnaast stierf uw moeder, al weet u niet hoe. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u kopieën van foto's neer van uw overleden broer S.A. (...).

B. Motivering

Na onderzoek van alle elementen aanwezig in uw administratief dossier, dient te worden vastgesteld dat u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend. Op grond van de stukken in uw administratief dossier blijkt immers dat u de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend in Italië.

Het Europees gemeenschapsrecht voorziet in de mogelijkheid een asielaanvraag van een vreemdeling die reeds de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend in een andere Europese lidstaat als niet-ontvankelijk te verklaren. Conform dit Europees gemeenschapsrecht, neemt de Commissaris-generaal op basis van artikel 57/6/3 van de Vreemdelingenwet de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 niet in overweging wanneer een andere lidstaat van de Europese Unie de vluchtelingenstatus heeft toegekend aan de asielzoeker, tenzij deze laatste elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich in deze EU-lidstaat niet langer kan beroepen op de bescherming wegens het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

In casu heeft u geen elementen aangehaald waaruit blijkt dat u Italië diende te verlaten vanwege een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. De reden waarom u Italië verliet, legt u bij het gebrek aan opvang (CGVS 23.10.2017, p.6). U verklaart vier à zes maanden gewacht te hebben op een antwoord van de Italiaans autoriteiten, maar dan het land te hebben verlaten zonder een antwoord te hebben gekregen (CGVS 23.10.2017, p.6). Het CGVS betwijfelt ten zeerste dat

u bij terugkeer naar Italië opnieuw dakloos zou zijn. Zo verklaart u zelf dat asielzoekers het opvangkamp mogen betreden, zodra men antwoord krijgt (CGVS 23.10.2017, p.5). Gezien de Italiaanse autoriteiten u uiteindelijk bescherming boden (zie administratief dossier), had u hoogstwaarschijnlijk, na verloop van tijd, recht gekregen op opvang. Verder zijn, overeenkomstig het Europees gemeenschapsrecht, aan uw subsidiaire beschermingsstatus een verblijfsrecht en verschillende rechten en voordelen verbonden inzake de toegang tot werkgelegenheid, sociale zekerheid, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratievoorzieningen. Men kan dan ook verwachten dat u van dit recht gebruik maakt om een inkomen te vergaren en zo in te staan voor een dak boven uw hoofd.

Het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische omstandigheden tussen de verschillende EU-lidstaten doet hieraan geen afbreuk. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze toegang heeft tot huisvesting, werk en andere sociale voorzieningen, geldt dit eveneens voor vreemdelingen die de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus verkregen hebben binnen de EU. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan erkende vluchtelingen of subsidiair beschermde rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, houdt in uw hoofde geen vervolging in overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4 van dezelfde wet. U ontving de subsidiaire beschermingsstatus in Italië, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan uw status en waarvan u gebruik kunt maken.

In het licht van bovenstaande vaststellingen kan er bijgevolg vanuit worden gegaan dat uw fundamentele rechten als subsidiair beschermde verzekerd zijn in Italië, dat Italië het non-refoulement beginsel naleeft, evenals dat uw levensomstandigheden er niet als onmenselijk of mensonterend kunnen worden beschouwd zoals bedoeld in artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en Fundamentele Vrijheden.

Bovenstaande bevindingen in acht genomen moet het CGVS dan ook concluderen dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u Italië diende te verlaten vanwege een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

Het Commissariaat-generaal onderscheidt voor het overige geen concrete elementen waaruit kan blijken dat u verhinderd zou zijn om zich terug naar Italië te begeven en zich toegang te verschaffen, rekening houdende met uw geldige Italiaanse verblijfstitel. Uit de stukken in uw administratief dossier, blijkt dat uw Italiaanse verblijfsvergunning geldig is tot 1 mei 2020.

De documenten die u voorlegde ter staving van uw asielrelaas kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De kopieën van foto's waarop uw vermoorde broer zou te zien zijn, tonen op geen enkele manier aan dat u niet naar Italië zou kunnen terugkeren.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker beroept zich in een eerste middel op de schending van artikel 57/6/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet).

Hij betoogt daarbij in twee onderdelen dat door verweerder op basis van dit artikel *in casu* geen dubbele weigeringsbeslissing mocht worden genomen.

2.2. Verzoeker beroept zich in een tweede middel op de schending van de artikelen 48/3, 48/4, 57/6/3 en 62 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 3 EVRM.

In een eerste onderdeel verwijt hij verweerder dat op basis van de nieuwe elementen die hij neerlegde niet werd nagegaan of aan hem de vluchtelingenstatus kan worden toegekend. Tevens verwijt hij verweerder dat geen onderzoek werd gevoerd naar de nood aan subsidiaire bescherming gelet op de preciaire veiligheidssituatie in zijn regio. De nieuwe elementen betreffende de problemen die zijn familieleden in Afghanistan kenden, waarbij zijn broer het leven liet, vormen volgens verzoeker nochtans een belangrijke indicatie voor zijn nood aan internationale bescherming.

In een tweede onderdeel tracht verzoeker te laten uitschijnen dat hij in Italië mogelijks geen verblijfsrecht (meer) heeft en verwijt hij verweerder dat hiernaar geen onderzoek werd gedaan.

In een derde onderdeel tracht verzoeker aan te tonen dat hij in Italië als subsidiair beschermde in mensonterende omstandigheden verzeild zou geraken indien hij naar dit land zou moeten terugkeren. Daarbij wijst hij op informatie van AIDA en de Swiss Refugee Council. Tevens stelt hij dat zijn situatie vergelijkbaar zou zijn met deze die aanleiding gaf tot de veroordeling van België door het EHRM in het arrest *M.S.S. t. België en Griekenland*. Verzoeker is van mening dat hij bij een terugkeer naar Italië zal worden blootgesteld aan een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Hij verwijt verweerder in deze een gebrek aan onderzoek.

In een “vijfde” (lees: vierde) onderdeel herhaalt verzoeker het verwijt dat verweerder naliet onderzoek te voeren naar zijn verblijfsrecht in Italië, de omstandigheden waarin hij aldaar verzeild zou geraken en de situatie in zijn regio.

Een onderzoek naar de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst, in het district Surkhrod in de provincie Nangarhar in Afghanistan, leert nochtans dat hij nood heeft aan internationale bescherming. Verzoeker geeft een uiteenzetting omtrent de situatie in deze regio en verwijst daarbij naar informatie van EASO, UNAMA, UNOCHA en de VN Veiligheidsraad.

In een “zesde” (lees: vijfde) onderdeel betoogt verzoeker dat hij in Afghanistan niet beschikt over een intern vestigingsalternatief, en dit noch in Jalalabad, noch in Kabul. Hij merkt daarbij vooreerst op dat hij in geen van beide steden een familiaal of sociaal netwerk heeft en er volledig op zichzelf aangewezen zal zijn.

Vervolgens gaat hij uitgebreid in op (informatie over) de veiligheidssituatie en levensomstandigheden in en de bereikbaarheid van Jalalabad. Hij acht een interne hervestiging in Jalalabad daardoor onmogelijk. Voorts geeft verzoeker een uiteenzetting omtrent de situatie in Kabul. Hij wijst daarbij op informatie van EASO over de veiligheidssituatie in Kabul en de levensomstandigheden voor personen die terugkeren of zich hervestigen in Kabul. Tevens benadrukt verzoeker daarbij te hebben aangegeven dat hij er in gevaar zou zijn door zijn verwesterde profiel, door jarenlang in Europa te verblijven. UNHCR geeft in zijn richtlijnen inzake Afghanistan van 2016 ook aan dat verwesterde jonge Afghaanse mannen bij een terugkeer een verhoogd risico lopen om te worden blootgesteld aan bepaalde praktijken, zoals onder meer rekrutering door extremistische groepen.

Verwijzend naar de reeds aangehaalde richtlijnen van UNHCR, concludeert verzoeker dat voor hem geen sprake kan zijn van een redelijk intern vestigingsalternatief.

In een “zevende” (lees: zesde) onderdeel, wijst verzoeker erop dat het Duitse Bundesverwaltungsgericht prejudiciële vragen heeft gesteld aan het EHJ en dat het afwachten van een antwoord op deze vragen *in casu* pertinent lijkt.

2.3. Verzoeker vraagt op basis van het voorgaande in hoofdorde om aan hem de vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde om aan hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

3. De nota met opmerkingen

Verweerder voert in de nota met opmerkingen een uitgebreide inhoudelijke repliek op hetgeen aangevoerd wordt in het verzoekschrift. Daarbij tracht verweerder aan te tonen dat en waarom verzoeker kan terugkeren naar Italië (rechtspiegingsdossier, stuk 4).

4. Door verzoeker ter kennis gebrachte nieuwe elementen

Verzoeker legt op 28 februari 2019 per aangetekend schrijven en door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen neer (rechtspiegingsdossier, stuk 9).

Vooreerst repliceert verzoeker in de aanvullende nota op hetgeen verweerder in de nota met opmerkingen stelt. Daarbij wijst verzoeker erop dat sedert de wetswijziging van 21 november 2017 het begrip ‘eerste land van asiel’ is opgenomen in artikel 57/6, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet en een ontvankelijkheidsgrond betreft. Ofwel wordt er dus een beslissing tot onontvankelijkheid (vroeger niet-inoverwegingname) genomen, ofwel wordt er een weigeringsbeslissing genomen maar dan moet de nood aan internationale bescherming ten gronde en op basis van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet worden onderzocht. Geen van beide geschiedde zodat de bestreden beslissing moet worden vernietigd.

Verzoeker wijst op een nieuw element, met name de weigering van de Italiaanse autoriteiten van het verzoek tot overname vanwege Frankrijk naar aanleiding van het verzoek om internationale bescherming dat verzoeker aldaar indiende op 22 maart 2018. Uit deze weigering leidt hij af dat de Italiaanse autoriteiten expliciet te kennen geven dat zij niet verantwoordelijk zijn voor de behandeling van verzoekers verzoek om internationale bescherming en dat dit een duidelijke indicatie vormt voor het feit dat hij in Italië niet langer beschikt over een verblijfsrecht. De basis van de bestreden beslissing, met name dat verzoeker in Italië subsidiaire bescherming geniet en een verblijfsrecht heeft, valt aldus volgens verzoeker weg. Daardoor dringt een vernietiging van de bestreden beslissing zich volgens verzoeker op.

Verzoeker haalt bovendien nog een ander nieuw element aan. Het betreft een actualisatie van zijn medische toestand. Verzoeker wordt sedert augustus 2018 opgevolgd voor een zware angststoornis en depressie. Hij werd van 21 augustus 2018 tot en met 5 oktober 2018 opgenomen in een psychiatrische afdeling. Er werd een zware depressie en posttraumatisch stresssyndroom vastgesteld met verschillende symptomen waaronder fysieke en mentale angstreacties, slapeloosheid en zelfmoordgedachten. Verzoeker wordt opgevolgd door een psychiater en moet een groot aantal medicijnen nemen om zijn toestand onder controle te houden. Verzoeker diende een aanvraag *9ter* in doch deze werd afgewezen. Daarbij werd echter niet gerept over de toestand en toegang tot behandeling in Italië. Verzoeker zal tegen deze beslissing beroep indienen. Vervolgens tracht verzoeker aan te tonen dat hij in Italië, zelfs als hij er nog zou kunnen worden beschouwd als subsidiair beschermde, geen toegang zal hebben tot de nodige medische zorgen. Een nieuw onderzoek op basis van zijn gezondheidstoestand en de situatie in Italië dringt zich volgens verzoeker bijgevolg op en de bestreden beslissing moet worden vernietigd.

5. Beoordeling van de zaak

5.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

5.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, hetgeen impliceert dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert binnen de lijnen van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De Raad dient te dezen een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde middelen en argumenten.

5.3. Verzoeker doet zowel in het onderhavige verzoekschrift als in zijn aanvullende nota uitgebreid gelden dat zijn nood aan internationale bescherming en de nieuw aangevoerde elementen in het kader van zijn onderhavig, derde verzoek om internationale bescherming in België, onder meer omdat hij niet zou kunnen terugkeren naar Italië en verweerder ten onrechte besliste dat dit wel zo zou zijn, ten gronde (hadden) moeten worden onderzocht in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en ten aanzien van de situatie in zijn land en regio van herkomst. Bovendien tracht hij in het verzoekschrift aan te tonen waarom op grond van deze artikelen, zijn problemen en situatie en de omstandigheden in zijn land en regio van herkomst hem de vluchtelingenstatus of minstens de subsidiaire beschermingsstatus moet worden verleend.

5.4. Te dezen kan vooreerst worden opgemerkt dat reeds in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming door de Raad werd geoordeeld dat zijn asielrelaas, problemen met en vrees ten aanzien van de taliban geloofwaardigheid ontberen en dat hij niet in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 84 809 van 17 juli 2012 werd daarbij gemotiveerd:

“2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

Verzoeker is van mening dat de bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht schendt. Hij herhaalt zijn asielmotieven en stelt dat de commissaris-generaal zijn relaas niet juist heeft begrepen.

Verder is hij van mening dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Hij stelt dat zijn vader hem telefonisch op de hoogte heeft gebracht van het feit dat een bom naar hun huis is gegooid waarbij zijn andere broer om het leven is gekomen. Hij weet niet wie deze aanslag heeft gepleegd. Hij voegt twee foto's van het lichaam van zijn broer toe aan het verzoekschrift.

2.2. De Raad is van mening dat verzoeker niet kan worden erkend als vluchteling en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

De Raad hecht immers geen geloof aan verzoekers asielrelaas en sluit zich hiervoor aan bij de redenen van de bestreden beslissing. Zo heeft de commissaris-generaal terecht gesteld dat het weinig aannemelijk is dat verzoeker niet juist kan zeggen waar en wanneer zijn vader klacht heeft ingediend. Het is ook weinig aannemelijk dat zijn moeder niet in staat zou zijn om een telefoon te gebruiken en zelf naar verzoekers vader te bellen om de verdwijning van verzoekers broer te melden. (CGVS, p. 13). De commissaris-generaal heeft ook terecht opgemerkt dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over wat zijn moeder deed toen ze merkte dat verzoekers broer niet terug binnenkwam nadat deze het huis verlaten toen er op de deur geklopt werd. Verzoeker geeft geen afdoende verklaring voor deze vaststellingen.

De foto's die verzoeker heeft neergelegd kunnen hier niets aan veranderen. Het gaat immers niet om originelen maar om fotokopieën. Bovendien toont verzoeker niet aan dat het hier om het lichaam van zijn broer gaat en evenmin hoe deze persoon om het leven is gekomen.

Verder sluit de Raad zich ook aan bij het oordeel van de commissaris-generaal dat burgers in het district Bagrami op dit ogenblik geen reëel risico lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Uit het rapport “Veiligheidssituatie in Centraal Afghanistan (Bamyan, Daykundi, Kabul, Kapisa, Panjshir, Parwan, Logar, Wardak)” blijkt immers dat er in Bagrami geen noemenswaardige incidenten zijn. Verzoeker betwist deze informatie niet. Er is dus geen gegeven voorhanden om aan te nemen dat er in het district Bagrami een conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.”

In het kader van verzoekers tweede verzoek om internationale bescherming, werd door de Raad andermaal geoordeeld dat verzoekers asielrelaas, problemen met en vrees ten aanzien van de taliban geloofwaardigheid ontberen en dat hij niet in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 112 463 van 22 oktober 2013 werd in dit kader gemotiveerd:

“2. Over de gegrondheid

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de materiële motiveringsplicht, van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling en artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen van 31 januari 1967.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

De Raad wijst er op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te

staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

De verzoekende partij stelt vooreerst dat de verwerende partij vertrekt van een negatieve vooringenomenheid bij de beoordeling van verzoekers asielaanvraag omdat zij erop wijst dat verzoeker zich voor zijn tweede asielaanvraag baseert op problemen die reeds ongeloofwaardig geacht werden in zijn eerste asielaanvraag en de nieuwe originele documenten minimaliseert.

Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput. De Raad heeft niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die al in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de reglementair bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Gelet op het gezag van gewijsde van dit arrest is de bevoegdheid van de Raad in het kader van huidig beroep beperkt tot een beoordeling van de nieuwe elementen door de verzoekende partij aangevoerd in het kader van zijn huidige asielaanvraag en de afweging ervan tegen de juridisch vaststaande motieven uit de vorige asielaanvraag.

Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met de elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd. De Raad kan zich dus op geheel het administratief dossier steunen en bijvoorbeeld ook een vergelijking maken tussen verklaringen die in de opeenvolgende asielprocedures zijn afgelegd (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704).

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de commissaris-generaal het onpartijdigheidsbeginsel geschonden heeft door erop te wijzen dat verzoeker zich voor zijn tweede asielaanvraag baseert op problemen die reeds ongeloofwaardig geacht werden in zijn eerste asielaanvraag.

Verder betwist de verzoekende partij het motief uit de bestreden beslissing aangaande de niet-aannemelijke verderzetting van de beroepsactiviteiten van verzoekers vader. Zij stelt dat verzoekers vader verder diende te werken, aangezien hij een gezin moest onderhouden. Ook zou de periode tussen verzoekers vlucht naar België en de dodelijke aanslag op verzoekers broer relatief rustig geweest zijn, wat ook blijkt uit zijn verklaringen (gehoorverslag 15 april 2013 p. 5). De vader van verzoeker ging er toen van uit dat de taliban zijn gezin met rust zou laten en dat zij reeds voldoende gestraft waren. Daarnaast wijst de verzoekende partij er op dat in Afghanistan de vaste tewerkstellingen niet voor het rapen liggen. De keuze om te blijven werken was dan ook een weloverwogen, persoonlijke keuze.

De Raad is van oordeel dat het inderdaad mogelijk is in de Afgaanse context dat verzoekers vader diens werk niet opgaf. Gelet op de aangehaalde verschillende bedreigingen en de ontvoering van verzoekers broer, is het echter niet aannemelijk dat verzoekers vader die over een andere woning

beschikte in de provincie Kabul, district Bagrami, dorp Houssein Khel, waar ook andere familieleden verblijven, zijn gezin er niet in veiligheid gebracht zou hebben.

Hiermee geconfronteerd stelt verzoeker ter zitting dat zijn vader nadat zijn broer vermoord was beslist had te verhuizen met zijn gezin, maar hij zich na de begrafenis naar de moskee begaf en niet meer terugkeerde. De Raad stelt vast dat verzoeker tijdens het gehoor niet vermeld heeft dat er reeds beslist was dat het hele gezin zou verhuizen als middel om zijn gezin te beschermen al werd tijdens het gehoor uitdrukkelijk gevraagd naar de manieren waarop de vader van verzoeker zijn familie probeerde te beschermen over de jaren heen. Verzoeker antwoordt tijdens het gehoor dat zijn familie in Surkh Rod woonde en zijn vader in Kabul verbleef en dat zijn vader naar het districtshuis ging (gehoor, p. 4). Van een eventueel verhuis was er tijdens het gehoor geen sprake.

Daar waar de bestreden beslissing stelt dat de vader van verzoeker niet alle mogelijkheden heeft uitgeput om bescherming te zoeken voor zijn familie en slechts naar de overheid verwees, wees de Raad er hierboven op dat verzoeker geen aannemelijke verklaring geeft waarom zijn familie niet naar Bagrami zou kunnen verhuizen om te ontsnappen aan de aangehaalde bedreigingen. De verklaringen van verzoeker in dit verband overtuigen niet.

Wat de provincie Nangarhar betreft, stelt de Raad vast dat uit de landeninformatie blijkt dat AOG's (Armed Opposition Group) in de provincie nadrukkelijk aanwezig en sterk vertegenwoordigd zijn. De veiligheidssituatie verslechtert jaar na jaar. De provincie kent het tweede hoogste percentage incidenten in 2012 (SRB: "Veiligheidssituatie Afghanistan: regionale analyse", 21 maart 2013, p. 22-24). De Raad acht het aannemelijk dat de autoriteiten in Nangarhar niet in staat zijn om effectieve bescherming te bieden aan burgers. Dit wordt door de verwerende partij niet betwist zoals de bestreden beslissing stelt: "Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul, district Bagrami, te worden beoordeeld. U stelde immers in kader van uw eerste asielaanvraag dat u daar elk jaar voor drie maanden naar toe ging en dat jullie daar, in Hussein Khel, een huis hebben en u er nog familie hebt wonen (CGVS 29/02/2012, p. 2-3, 8-9). In kader van uw tweede asielaanvraag bracht u geen elementen aan die hier een ander licht op werpen."

De verzoekende partij betwist eveneens de vaststellingen uit de bestreden beslissing aangaande de beweerde actoren van vervolging. De verzoekende partij stelt dat verzoekers deze drie personen niet kent en enkel weet dat zij tot de taliban behoren. Hun gezicht was steeds afgedekt, waardoor het onmogelijk was hen te herkennen. Gelet op het feit dat verzoeker deze personen niet kent en hij geen hulp kreeg van de autoriteiten was het onmogelijk om bijkomende informatie omtrent deze personen te bekomen. Het argument van de verwerende partij getuigt van weinig inlevingsvermogen.

De Raad meent dat verzoeker zeer vaag en onwetend is aangaande de vervolgingsactoren. De bestreden beslissing wijst er terecht op dat van verzoeker redelijkerwijze verwacht kan worden dat hij meer informatie over de drie personen die zijn vader meermaals aanspraken kan geven, dan het loutere feit dat zij gemaskerd waren. Indien verzoekers vader werkelijk klacht heeft neergelegd en men er zelfs op provincieniveau van op de hoogte is, lijkt het weinig aannemelijk dat verzoeker sinds 2010 niet meer informatie heeft verkregen omtrent de actieve talibanstrijders in zijn regio. Zijn verklaringen op dit punt ondermijnen bijgevolg de aannemelijkheid van zijn asielaanvraag.

De verzoekende partij meent eveneens dat verzoeker niet op laattijdige wijze asiel heeft aangevraagd. Verzoeker volhardt in zijn verklaringen dat hij niet op regelmatige basis contact heeft met zijn familie en hij eerst nog originele documenten diende te bekomen voor hij een asielaanvraag kon indienen. Bij gebrek aan deze documenten zou zijn asielaanvraag immers niet in overweging genomen zijn door de Dienst Vreemdelingenzaken.

De Raad is van oordeel dat dit een niet-determinerend motief is. Het tijdstip van indiening van de tweede asielaanvraag maakt volgens de Raad in casu geen kernelement uit van zijn relaas.

De verzoekende partij vervolgt in de zin van haar vorige argumentatie en stelt dat de voornoemde documenten op laconieke wijze aan de kant worden geschoven.

Zij meent dat de foto's aantonen dat de dode man behoort tot de familie van verzoeker, minstens dat zij een begin van bewijs vormen van de familiesamenstelling en het feit dat verzoekers broer recent gestorven is in de aangehaalde omstandigheden. De originele documenten worden in twijfel getrokken door een loutere verwijzing naar algemene informatie waaruit blijkt dat veel valse Afghaanse documenten in omloop zijn. De verzoekende partij stelt dat de naam alsook de datum van de krant de verwerende partij bekend is. De commissaris-generaal had zich effectief op objectieve wijze kunnen informeren naar de publicatie in de krant. De verzoekende partij voegt nog toe dat er in het krantenartikel verwezen wordt naar de uitspraken van de woordvoerder van de gouverneur.

Zij besluit door te stellen dat de beoordeling van verzoekers asielaanvraag er op neer komt om uit te maken of het bestaan van een risico op vervolging van de betrokkene op grond van de door hem aangehaalde feiten redelijkerwijze kan worden aanvaard in acht genomen de objectieve gegevens die over het land

van herkomst bekend zijn. Concluderend stelt zij dat verzoeker zijn volledige medewerking heeft verleend aan de asielinstanties.

Wat het beoordelen van de authenticiteit en bewijskracht van neergelegde stukken betreft wijst de Raad er op dat dit behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad. Om bewijskracht aan een document te kunnen ontlenuen dient dit ondersteund te worden door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen in casu niet het geval is (RvS, beschikking nr. 7257, 14 juli 2011).

Om de bewijswaarde van een stuk te ontkennen dient dit documenten niet van valsheid beticht en beoordeeld te worden conform artikel 23 van het rechtsplegingsbesluit van de Raad.

Wat de door de verzoekende partij bijgebrachte foto's betreffen meent de Raad dat aan foto's geen bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijk inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld.

Een origineel persartikel is weliswaar het bewijs dat een artikel met een bepaalde inhoud gepubliceerd werd, maar het is geen bewijs van de werkelijkheid van de er in aangehaalde feiten. Dit stuk heeft geen bewijswaarde inzake de persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire beschermingsstatus van de verzoekende partij.

De dreigbrief van de taliban zou een bijkomend bewijs kunnen zijn van de door de verzoekende partij aangehaalde feiten. Dergelijk document is echter op zich niet voldoende om het gebrek aan aannemelijkheid van het relaas van een asielzoeker te herstellen. Ze heeft geen officieel karakter en geen bewijswaarde.

Waar de verzoekende partij stelt dat de beoordeling van de feiten aan de hand van de toetsing van objectieve gegevens moet gebeuren, wijst de Raad er op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van de asielaanvraag in de eerste plaats bij verzoeker ligt. Er is bij de commissaris-generaal slechts sprake van een onderzoeksplicht wanneer de asielzoeker voldaan heeft aan de op hem rustende medewerkingsplicht en er op dat moment nog onvoldoende informatie beschikbaar is om te kunnen komen tot de beslissing die krachtens artikel 57/6 van de vreemdelingenwet tot zijn bevoegdheid behoort. Aangezien op grond van het geheel van de vaststellingen rechtsgeldig kon worden besloten dat het relaas van de verzoekende partij niet aannemelijk is, is dit in casu niet het geval.

Wanneer het naar voren gebracht asielaanvraag niet aannemelijk is, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève.

De verzoekende partij heeft haar asielaanvraag niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Aangaande het binnenlands beschermingsalternatief stelt verzoeker het volgende: een terugkeer naar Kabul is niet mogelijk. Reeds tijdens het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken heeft verzoeker zijn eerdere verklaringen in het kader van zijn eerste asielaanvraag rechtgezet. Zij verwijst naar de ingevulde vragenlijst (vragenlijst 26 oktober 2012, vraag 15). Tijdens zijn gehoor op het commissariaat-generaal duidde verzoeker er op dat er misverstanden gerezen zijn betreffende zijn verblijf in Kabul in de eerste asielaanvraag. Zij verwijst naar pagina 9 van het gehoorverslag van 15 april 2013.

Daarnaast stelt de verzoekende partij dat één tegenstrijdigheid niet voldoende is om tot de niet-aannemelijkheid van verzoekers relaas te besluiten.

Zij stelt dat de veiligheidssituatie niet ten aanzien van Kabul diende te gebeuren, maar ten aanzien van Surkhrod in de provincie Nangarhar. In de bestreden beslissing wordt niet betwist dat verzoeker uit Surkhrod afkomstig is. Hij heeft er zijn hele leven gewoond. De beoordeling in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet dient volgens de verzoekende partij te gebeuren aan de hand van een prospectieve beoordeling van de kans op vervolging en niet op een retrospectieve. De verwerende partij dient naar de toekomst te kijken of verzoeker in Surkhrod het slachtoffer dreigt te worden van ernstige schade.

Verzoeker zou geen familie, vrienden of kennissen in Kabul hebben. Hij heeft geen sociaal netwerk om een leven op te kunnen bouwen. Voorts stelt zij dat verzoeker in Kabul in mensonterende omstandigheden terecht zal komen en verwijst hiervoor naar algemene rapporten (Amnesty International, "Afghaanse ontheemden creperen in sloppenwijken", 23 februari 2012 en "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juli 2012, p. 83-84). Een intern vluchtalternatief dient niet alleen veilig, maar ook menswaardig te zijn. Surkhrod zou ook nog steeds op de lijst van onveilige gebieden staan. Betrokkene zou in Kabul terechtkomen in een ontheemdenpositie en het risico lopen op mensenrechtenschendingen.

Artikel 48/5 § 3 van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Er is geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst :

a) geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of
b) toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van § 2;
en hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt.

Bij de beoordeling of de asielzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst overeenkomstig het eerste lid, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker."

De Raad meent dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat van verzoeker redelijkerwijze niet verwacht kan worden dat hij zich in geval van terugkeer in de provincie Kabul, meer bepaald het district Bagrami, zou vestigen. Zoals de verwerende partij terecht opmerkt heeft verzoeker van de beweerde misverstanden geen gewag gemaakt op het einde van zijn eerste gehoor, noch tijdens de zitting op de Raad betreffende het hoger beroep tegen de eerste weigeringsbeslissing. Waar de verzoekende partij stelt dat een beslissing niet louter mag steunen op één tegenstrijdigheid als motief, wijst de Raad er op dat de motivering als geheel moet worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de aannemelijkheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319).

Verzoeker verklaarde elk jaar naar Kabul te trekken in de zomermaanden, waar zijn familie een tent optrok en later een huis bouwde (gehoorverslag eerste asielaanvraag 29 februari 2012, p. 8-9), omdat het te warm werd in Surkhrod in de zomer. Bovendien verklaarde verzoeker tijdens het gehoor op het commissariaat-generaal dat zijn twee zussen in Kabul wonen (gehoorverslag 29 februari 2012 p. 2-3). Rekening houdend met de algemene omstandigheden in Bagrami in de provincie Kabul, in casu de veiligheidssituatie, en met de persoonlijke omstandigheden van verzoeker die zonet besproken werden, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat hij er zich redelijkerwijze niet zou kunnen vestigen.

Uit de Cedoca-informatie (SRB: "Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict", 22 maart 2013 en SRB: "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse", 21 maart 2013) aangaande de actuele veiligheidssituatie in Kabul blijkt dat er geen sprake is van een situatie van algemeen willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Wat de mensonterende omstandigheden betreft die verzoeker aanhaalt met betrekking tot bepaalde ontheemden in de stad Kabul, stelt de Raad in casu vast dat verzoekers familie over een huis beschikt in de provincie Kabul, district Bagrami en hij familie heeft die er woont, zodat redelijkerwijze aangenomen kan worden dat verzoeker zich niet in de bovenvermelde ontheemdenpositie in de stad Kabul zou bevinden in geval van terugkeer.

De verzoekende partij brengt derhalve geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

Het middel is niet gegrond."

De voormelde arresten en de hierin gedane vaststellingen genieten *in casu* kracht en gezag van gewijsde.

Eens de Raad een beslissing over een bepaald verzoek om internationale bescherming heeft genomen, heeft de Raad wat dat verzoek betreft, zijn rechtsmacht uitgeput. Bij een beoordeling van een later verzoek om internationale bescherming mag hij derhalve niet opnieuw uitspraak doen over het eerdere verzoek om internationale bescherming. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een later verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met de elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van het eerdere verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd. De Raad kan zich dus op geheel het administratief dossier steunen en bijvoorbeeld ook een vergelijking maken tussen verklaringen die in de opeenvolgende verzoeken om internationale bescherming zijn afgelegd.

5.5. Verzoeker brengt, hoewel hij in voorliggende procedure zijn eerder aangehaalde problemen met en vrees ten aanzien van de taliban herhaalt en bevestigt, in het kader van onderhavig, derde verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen bij die de reeds tijdens zijn eerdere twee verzoeken

om internationale bescherming teloorgegangene geloofwaardigheid van zijn asielmotieven zouden kunnen herstellen.

Wat betreft de foto's die zijn opgenomen in de map 'documenten' in het administratief dossier, dient te worden opgemerkt dat aan foto's, daar deze gemakkelijk kunnen worden gemanipuleerd, slechts een relatieve bewijswaarde kan worden gehecht. Hoe dan ook dient te worden opgemerkt dat uit de neergelegde foto's geenszins kan worden afgeleid dat de hierop afgebeelde persoon verzoekers broer zou zijn. Bovendien bevatten de foto's in kwestie slechts een momentopname, kunnen deze eenvoudigweg zijn geënceneerd en kan hieruit bijgevolg niet worden afgeleid dat de hierop afgebeelde persoon daadwerkelijk zou zijn overleden; laat staan dat hieruit zou kunnen worden afgeleid in welke omstandigheden dit zou zijn geschied.

De medische attesten die verzoeker door middel van een aanvullende nota neerlegt vermogen evenmin de teloorgegangene geloofwaardigheid van zijn asielrelaas te herstellen. Nog daargelaten dat verzoeker deze attesten slechts neerlegt ter staving van zijn voorgehouden onmogelijkheid om naar Italië terug te keren en deze niet betreft op zijn asielrelaas, kan, in zoverre hij toch zou wensen te doen gelden dat deze attesten zouden volstaan om alsnog te besluiten tot de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas, worden opgemerkt dat dit niet kan worden gevolgd. Vooreerst zijn de neergelegde attesten en rapporten niet eenduidig over de precieze oorzaak van verzoekers problemen en het ogenblik waarop en de omstandigheden waarin deze zich manifesteerden. Zo wordt in het attest van 2 augustus 2018 aangegeven dat verzoekers symptomen slechts sedert twee jaar aanwezig zouden zijn en de laatste vijf maanden zouden zijn verergerd, wordt in het rapport van 17 september 2018 aangegeven dat verzoekers problemen zouden zijn voortgesprongen uit traumatische gebeurtenissen in zijn land van herkomst en laat dit rapport uitschijnen dat deze symptomen reeds na zijn emigratie en de gebeurtenissen zouden zijn ontstaan en wordt in het attest van 27 september 2018 dan weer gesteld dat verzoekers psychische problemen zowel te wijten zijn aan zijn precaire sociale situatie (in België) als traumatische ervaringen. Dient daarbij bovendien te worden opgemerkt dat een medisch attest geenszins een sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de gezegden van de patiënt. Dit geldt des te meer in het geval van een medisch attest, opgesteld door een psycholoog of een psychiater. Meer nog dan in het geval van een arts die zich kan verlaten op fysieke letsels en symptomen, is een psycholoog of een psychiater bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten immers afhankelijk van hetgeen hem in de gezegden van zijn patiënt wordt aangereikt. De *in casu* neergelegde medische attesten zijn, zoals eveneens duidelijk blijkt uit hun inhoud, minstens voor wat betreft de oorzaak van verzoekers psychische problematiek, dan ook nadrukkelijk gebaseerd op verzoekers gezegden. Daarbij valt op, en doet het nog verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers vermeende asielrelaas, problemen met en vrees ten aanzien van de taliban, dat verzoeker ten overstaan van de opsteller van het rapport van 17 september 2018 beweerde dat zijn vader en zijn broer door de taliban en voor zijn ogen zouden zijn gedood. Dit strookt geheel niet met verzoekers eerder afgelegde verklaringen, zoals terecht samengevat in het niet-betwiste feitenrelaas. Blijkens dit niet-betwiste feitenrelaas zou verzoekers broer namelijk zijn gedood en zou zijn vader zijn ontvoerd op het ogenblik waarop verzoeker reeds geruime tijd in België verbleef.

Voor het overige legde en legt verzoeker geen nieuwe elementen neer die de reeds tijdens zijn vorige verzoeken om internationale bescherming teloorgegangene geloofwaardigheid van zijn asielrelaas, problemen met en vrees ten aanzien van de taliban zouden kunnen herstellen. Derhalve blijft de vaststelling dat dit relaas, deze problemen en deze vrees iedere geloofwaardigheid ontberen.

5.6. Verzoeker haalde en haalt in het kader van zijn huidige, derde verzoek om internationale bescherming daarnaast als nieuw element, dan wel als nieuwe vrees voor vervolging, aan dat hij omwille van zijn lange verblijf in Europa verwesterd zou zijn, en als dusdanig of als bekeerd zou worden beschouwd bij een terugkeer naar zijn land van herkomst. Hij doet gelden dat hij ten gevolge hiervan zou dreigen te worden gevisieerd of vervolgd bij een terugkeer naar zijn land van herkomst, en dit door organisaties zoals Daesh of de taliban.

Vooreerst blijkt uit de informatie die verzoeker in deze aanhaalt echter niet dat het loutere gegeven een aantal jaren in Europa te hebben verbleven zou kunnen volstaan om in hoofde van verzoeker en bij een terugkeer naar zijn land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen. Hoewel uit deze informatie blijkt dat personen die na enige tijd vanuit het buitenland terugkeren enige mate van argwaan kunnen wekken en een verhoogd risico lopen om te worden blootgesteld aan bepaalde praktijken, kan uit deze informatie geenszins worden afgeleid dat eenieder die na een verblijf van een aantal jaren in het buitenland naar Afghanistan terugkeert zou dreigen te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoeker dient zulks aldus *in concreto* aannemelijk te maken. Hier blijft hij echter in gebreke. Dient in dit kader immers vooreerst te worden opgemerkt dat verzoeker weliswaar beweert dat hij verwesterd zou zijn doch dat hij deze bewering op generlei wijze uitwerkt of onderbouwt. Hij maakt niet concreet aannemelijk en werkt niet uit dat en waarom hij dermate verwesterd zou zijn dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst niet opnieuw zou kunnen aarden en dat hij zijn leven aldaar niet opnieuw zou kunnen opnemen en uitbouwen. Mede gelet op het voorgaande, maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat hij bij een terugkeer ingevolge zijn loutere verblijf in Europa daadwerkelijk en *in concreto* als verwesterd of bekeerling zou worden beschouwd. Verder concretiseert hij in het geheel niet met wie, waar, wanneer, waarom of in welke omstandigheden hij daardoor problemen zou riskeren in zijn land van herkomst.

5.7. Verzoeker reikt in het kader van onderhavige procedure verder geen nieuwe elementen aan die zouden afbreuk kunnen doen aan de reeds door de Raad in het kader van zijn tweede verzoek om internationale bescherming gedane beoordeling dat hij in de provincie Kabul, meer bepaald in het district Bagrami, beschikt over een intern vestigingsalternatief in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2 en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt.

Bij de beoordeling of de asielzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker.

Inzake de veiligheidssituatie in het district Bagrami in de provincie Kabul in Afghanistan, toont verzoeker geenszins aan dat de situatie sedert het vellen van het hoger aangehaalde arrest in het kader van verzoekers tweede verzoek om internationale bescherming dermate zou zijn gewijzigd dat deze zou beantwoorden aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Integendeel blijkt uit de meest recente informatie die verzoeker aanreikt en die uitgaat van EASO dat in de periode van acht maanden die in deze informatie in rekening werd gebracht in het district Bagrami slechts 11 veiligheidsincidenten hebben plaatsgevonden, dat het aantal burgerslachtoffers er bijzonder laag ligt, dat het geweld aldaar burgers er niet toe aanzet het district te verlaten en dat het district in tegendeel een toevluchtsoord vormt voor interne ontheemden uit andere provincies van Afghanistan. Aldus dient op basis van de voorliggende informatie te worden besloten dat de veiligheidssituatie in het district Bagrami in de provincie in Kabul niet beantwoordt aan de criteria bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Het voormelde district kan door verzoeker bovendien op een veilige manier worden bereikt via de in Kabul-stad gelegen internationale luchthaven en de tussen Kabul-stad en Jalalabad gelegen hoofdweg, die vanuit Kabul eerst door Bagrami loopt.

Rest aldus nog na te gaan of van verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij zich in het district Bagrami vestigt.

Waar verzoeker heden, net zoals hij eerder tijdens huidig derde verzoek deed bij het CGVS, tracht te ontkennen dat hij in Afghanistan nog over familie, een netwerk en opvangmogelijkheden beschikt, dient te worden opgemerkt dat hij deze bewering op generlei wijze staft en dat hij met dergelijke loutere, ongefundeerde ontkenning geenszins afbreuk kan doen aan de tijdens zijn tweede verzoek om internationale bescherming gedane vaststellingen. Dergelijke blote *post factum* beweringen kunnen

immers geenszins volstaan om afbreuk te doen aan zijn eerdere, nochtans duidelijke verklaringen en om in weerwil van deze verklaringen aan te tonen dat hij in het district Bagrami in de provincie Kabul in Afghanistan niet (langer) zou beschikken over een familiaal netwerk en een woning.

In dit kader bleek vooreerst reeds hoger dat verzoeker er niet in is geslaagd om de teloorgegangene geloofwaardigheid van zijn asielmotieven te herstellen. Dit maakt dat evenmin geloof kan worden gehecht aan de beweerde moord op zijn vader en zijn broer. Daarbij is het van belang aan te stippen dat verzoekers vader werkt – of minstens tot een aantal jaren geleden heeft gewerkt – in de voormelde regio, met name in de stad Kabul, op het ministerie van Binnenlandse Zaken. Verder blijkt uit verzoekers verklaringen tijdens het gehoor op het CGVS dat plaatsvond in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming duidelijk dat zijn familie een huis heeft in het district Bagrami in de provincie Kabul. Verzoeker gaf aan dat hijzelf en zijn familie jarenlang ieder jaar drie maanden in dit huis gingen wonen om er te overwinteren en voor het werk van zijn vader. Tevens gaf hij aan dat dit huis voor de rest van het jaar gewoon leeg stond. Voorts gaf verzoeker blijk van vertrouwdheid met de regio en ging hij er zelf enige tijd naar school (administratief dossier, gehoorverslag CGVS van 29 februari 2012, p.2-5). Eveneens verklaarde verzoeker dat zijn twee zussen permanent in het dorp Hussain Khel in het district Bagrami in Kabul wonen (*ibid.*, p.8).

Verzoeker toont geheel niet aan dat zijn familie in voormelde regio niet langer over een huis zou beschikken en dat de familieleden die aldaar woonachtig en werkzaam waren dit heden niet meer zouden zijn. Aldus reikt hij geen nieuwe elementen aan die toelaten afbreuk te doen aan de door de Raad in het kader van zijn tweede verzoek om internationale bescherming gedane beoordeling dat hij in de provincie Kabul, meer bepaald in het district Bagrami, beschikt over een intern vestigingsalternatief in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

5.8. In zoverre verzoeker daarnaast zou trachten te laten uitschijnen dat hij ten gevolge van zijn medische problemen niet zou kunnen terugkeren naar Afghanistan, dient te worden opgemerkt dat verzoeker geheel niet aannemelijk maakt dat de eventuele medische problemen in zijner hoofde vervolging zouden uitmaken of dat hij op basis hiervan vervolging zou riskeren. Evenmin toont verzoeker middels enig begin van bewijs aan dat dergelijke vervolging of een mogelijk gebrek aan adequate behandeling enig verband zou houden met één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden. Verder dient te worden opgemerkt dat deze problemen gelet op het bepaalde in artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet geen verband houden met de criteria zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming en dat hij zich voor wat betreft de beoordeling van deze medische elementen dient te richten tot de geëigende procedure.

5.9. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

5.10. Verzoeker toont gelet op het voormelde evenmin aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

5.11. Dat aan verzoeker in Italië een aantal jaren geleden wel subsidiaire bescherming werd verleend, doet aan het voorgaande geenszins afbreuk. Uit de stukken van het dossier kan immers niet worden afgeleid op welke basis, op grond van welke verklaringen en elementen en in welke omstandigheden aldaar aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend. Verzoeker brengt dienaangaande evenmin enig gegeven aan.

5.12. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat verzoeker niet aantoont dat hij nood heeft aan of in aanmerking komt voor internationale bescherming.

Derhalve zijn de door verzoeker aangevoerde middelen, elementen en argumenten, onder meer inzake het gegeven dat hij niet naar Italië zou kunnen terugkeren, dat bij een terugkeer naar Italië artikel 3 EVRM zou dreigen te worden geschonden en dat een Duitse rechtbank een prejudiciële vraag heeft gesteld, voor het overige niet dienstig.

5.13. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig maart tweeduizend negentien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT